

Donatella Di Pietrantonio

L'Arminuta

ลาร์มินูตา

โดนาเต็ลลา ดี เปียตรันตอมีโอ เขียน

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ แปล

อ่านอิเล็กทรอนิกส์

Donatella Di Pietrantonio

L'Arminuta

Copyright © 2017 and 2019 by Giulio Einaudi editore s.p.a., Torino

Thai translation copyright © 2023 by Nuntawan Chanprasert

All rights reserved

ลาร์มินูตา

โดนาเตลลา ดิ เปียตรันตอเนโอ เขียน

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ แปล

คีรีบุญ วงษ์ชื่น พิสูจน์อักษร

วิลาวัณย์ โพธิ์ปี รูปเล่ม

เฉลิมพันธุ์ ปัญจมาพิริมย์ ออกแบบปก

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์อ่านอิตาลี, กรุงเทพมหานคร

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม 2566

www.readingitaly.store

E-mail: info@readingitaly.it

Facebook/Twitter/Instagram: ReadingItaly

พิมพ์ที่ บริษัทภาพพิมพ์ จำกัด

จัดจำหน่ายโดย บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

ISBN 978-616-94030-4-3

ราคา 250 บาท

หนังสือเล่มนี้ได้รับเงินสนับสนุนการแปลจากกระทรวงการต่างประเทศ
และความร่วมมือระหว่างประเทศของอิตาลี

Questo libro è stato tradotto grazie a un contributo per la traduzione
assegnato dal Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione
Internazionale italiano.

แต่ เปียร์จอร์โจ ผู้อยู่เพียงช่วงเวลาแสนสั้น

ลาร์มึนตา

แม้กระทั่งทุกวันนี้ ในแง่หนึ่ง ฉันก็ยังหยุดอยู่ในฤดูร้อน
แห่งวัยเด็กนั้น จิตใจฉันเฝ้าวนเวียนอยู่ที่นั่น ต้นเร้าเหมือนแมลง
บินรอบโคมไฟเจดจ้า

Elsa Morante, *Menzogna e sortilegio*

เมื่อฉันอายุได้ 13 ปี ฉันก็ไม่รู้จักแม่อีกคนนั้นแล้ว

ฉันขึ้นบันไดบ้านเธออย่างทุลักทุเล ถือกระเป๋าเดินทางใบใหญ่เทอะทะ กับถุงใส่รองเท้าหลายคู่คละกัน สิ่งที่มาต้อนรับฉันบนชานบันไดคือกลิ่นอาหารเพิ่งทอด และการรอกอย ประตูเปิดไม่ออก ใครคนหนึ่งในบ้านเขย่าประตูอย่างไร้້อยคำ และพยายามปลดล็อก ฉันมองแมงมุมตัวหนึ่งดันกลางอากาศ ตัวห้อยอยู่ที่ปลายใยของมันเอง

หลังจากเสียงโลหะดังกริ๊ก เด็กผู้หญิงผมเปียคนหนึ่งปรากฏตัว เปียเธอหลวมๆ คงถักมาสองสามวันแล้ว เธอเป็นน้องสาวของฉัน แต่ฉันไม่เคยเห็นเธอมาก่อน เธอเลื่อนบานประตูให้ฉันเข้าไป สายตากมกริบของเธอจับจ้องฉันเรากล้ายกันในตอนนั้น มากกว่าตอนเป็นผู้ใหญ่

ผู้หญิงที่ให้กำเนิดฉันไม่ลุกจากเก้าอี้ เด็กชายที่เธออุ้มอยู่ อดนิ้วโป้งไว้บริเวณมุมปาก ฟันตรงนั้นคงกำลังขึ้น ทั้งคู่มองฉัน เขาหยุดครางอ้อๆ ฉันไม่รู้มาก่อนว่ามีน้องชายอายุน้อยขนาดนี้

“มาแล้วหรือ” ผู้หญิงคนนั้นพูด “วางของลงสิ”

ฉันเพียงก้มลงบนกลิ้งรองเท้าที่ลุดออกมาจากถุงเมื่อขยับเพียงนิด ได้ยินเสียงกรนดังก้องมาจากห้องด้านในสุด ซึ่งประตูเปิดแง้มอยู่ เด็กชายครางต่อ แล้วหันเข้าหาเต้านม น้ำลายไหลล้อยลงบนดอกไม้ผ้าฝ้ายสีซีดจางชุ่มเหงื่อ

“แล้วแกไม่ปิดประตูหรือไง” เสียงหัวนๆ ของผู้เป็นแม่ถามเด็กหญิงซึ่งยังยืนนิ่ง

“คนที่พาเขามาไม่ขึ้นมาด้วยหรือ” เด็กหญิงย้อนถามพร้อมกับใช้คางแหลมๆ ชี้มาทางฉัน

คนที่ฉันต้องหัดเรียกว่าลุงเข้าประตูมาตอนนั้นพอดี เขาหายใจหอบหลังจากเดินขึ้นบันได ท่ามกลางความอบอ้าวของยามบ่ายในฤดูร้อนนั้น สองนิ้วของเขาหัวไม้แฉวนเสื่อคลุมตัวใหม่ ไชซ์ที่ฉันสวม

“เมียไม่มาด้วยหรือ” แม่คนแรกของฉันถามเสียงดัง

เพื่อให้กลบเสียงครางซึ่งดังแรงขึ้นในอ้อมแขนเธอ

“รายนั้นไม่ลุกจากเตียงไปไหนเลย” เขาพูดพร้อมกับ
ส่ายหน้า “เมื่อวานฉันออกไปซื้อของตัวเอง สำหรับหน้าหนาว
ด้วย” แล้วให้เธอดูป้ายยี่ห้อเสื้อคลุมของฉัน

ฉันเดินไปทางหน้าต่างซึ่งเปิดอยู่ แล้ววางสัมภาระลง
บนพื้น ได้ยินเสียงร่วงกราวดังมาจากไกลๆ เหมือนเสียง
ก้อนหินถูกเทลงจากรถบรรทุก

เจ้าของบ้านตัดสินใจต้มกาแฟเลี้ยงแขก บอกว่าลิ้น
กาแฟจะได้ปลุกสามีเธอด้วย เธอเดินจากห้องกินอาหาร
ไว้สิ่งตกแต่งไปยังห้องครัวหลังจากวางลูกชายให้ร้องไห้อยู่ใน
คอกกั้นเด็ก เขาพยายามจะลุก เอามือเกาะตาข่ายบริเวณที่มี
รอยขาดซึ่งซ่อมแบบลวกๆ โดยใช้สายป่านสอดไขว้กันไว้
พอฉันเดินเข้าไปใกล้ๆ เขาแผดเสียงดังลั่นแสดงความ
ไม่พอใจ พี่สาวคนที่อยู่กับเขาทุกวันออกแรงอุ้มเขาขึ้นมา
แล้วปล่อยให้ลงบนพื้นกระเบื้องหินขัด เขากลานไปทางเสียง
ที่ดังอยู่ในครัว สายตากมเข้มของเธอเลื่อนจากน้องชายมา
ทางฉัน โดยยังมองต่ำ จ้องหัวเข็มขัดสีทองของสายรัดรองเท้า
คู่ใหม่จนมันแทบจะลุกเป็นไฟ แล้วไล่ขึ้นมาตามรอยจีบของ
ชุดกระโปรงยาวสีน้ำเงินใหม่เอี่ยมซึ่งเนื้อผ้ายังแข็ง ข้างหลัง
เธอมีแมลงวันหัวเขียวตัวหนึ่งบินอยู่กลางอากาศ พยายามหา
ช่องออกไปข้างนอก นานๆ ทีก็ชนผนัง

“ชุดนี้คนนั้นก็ซื้อให้เหมือนกันเธอ” เธอถามเบาๆ

“ซื้อให้เมื่อวาน สำหรับใส่มาที่นี่”

“เขาเป็นอะไรกับพี่เธอ” เธอสงสัย

“เป็นลุง เป็นญาติห่างๆ ฉันอยู่กับเขาและภรรยาเขามาจนถึงวันนี้”

“ถ้างั้นแล้วคนไหนเป็นแม่พี่กันแน่ล่ะเนี่ย” เธอถามเสียงละห้อย

“มีสองคน คนหนึ่งคือแม่ของเธอ”

“แม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ฉันฟังอยู่เหมือนกัน บอกว่าฉันมีพี่สาว แต่ฉันไม่ค่อยจะเชื่อ”

จู่ๆ เธอก็กำแขนเสื้อของฉันด้วยนิ้วที่หิวกระหาย

“ชุดนี้อีกหน่อยพี่ก็ใส่ไม่ได้แล้ว ปีหน้าเอามาให้ฉันใส่ต่อได้ ระวังอย่าทำชุดฉันขาดนะ”

ผู้เป็นพ่อเดินเท้าเปล่าออกมาจากห้องนอนพลางอ้าปากหาว เขาไม่สวมเสื้อ เขามองเห็นฉันขณะเดินตามกลิ่นกาแฟ

“มาแล้วหรือ” เขาพูด เหมือนภรรยา

ได้ยินเสียงพูดดังห่างๆ และแผ่วเบาอยู่ในครัว เสียง
กรังกรังของช้อนเงียบไปแล้ว พอฉันได้ยินเสียงเลื่อนเก้าอี้
ความกลัวก็เล่นขึ้นมาจุกที่คอ ลุงเดินเข้ามาลาฉัน โดยแตะ
ที่แก้มแบบรีบๆ

“ทำตัวดีๆ นะ” เขาบอก

“หนูลืมหนังสือไว้ในรถเล่มหนึ่งค่ะ หนูจะลงไปเอา” ฉัน
เดินตามเขาลงไป

ด้วยข้ออ้างว่าต้องหาหนังสือในช่องเก็บของใต้แผง
หน้าปัดรถ ฉันขึ้นรถ ปิดประตู แล้วกดปุ่มล็อก

“ทำอะไรนะ” เขาถามเมื่อนั่งที่คนขับเรียบร้อยแล้ว

“หนูจะกลับบ้านด้วย หนูจะไม่ทำให้พ่อกับแม่รำคาญ
หรือกนะคะ อีกร่างตอนนี้แม่ก็ป่วย แม่ต้องการความ
ช่วยเหลือจากหนู หนูจะไม่อยู่ที่นี้ หนูไม่รู้จักคนบนบ้านนั้น”

“เอาอีกแล้ว พยายามมีเหตุมีผลหน่อยสิ พ่อแม่ที่แท้จริง
ของหนูรอหนูอยู่ และพวกเขาถึงรักหนู อยู่ในบ้านที่มีเด็ก
เยอะๆ น่าสนุกออก” เขาพนกลิ้นกาแพที่เพิ่งดื่มรดหน้าฉัน
ผสมด้วยกลิ่นเหงือกของเขา

“หนูอยากอยู่บ้านของหนู กับพ่อกับแม่ ถ้าหนูทำอะไร

ผิดตรงไหน พ่อบอกหนูมาเลย หนูจะไม่ทำอีก อย่าทิ้งหนูไว้
ที่นี่”

“พ่อเสียใจ แต่เราให้หนูอยู่ด้วยต่อไปไม่ได้ เราอธิบาย
ให้หนูฟังไปแล้วนะ ทีนี้ก็เลิกเอาแต่ใจ และก็ลงจากรถไป”
เขาพูดพลางจ้องมองความว่างเปล่าเบื้องหน้า กล้ามเนื้อ
ขากรรไกรใต้เคราที่ไม่ได้โกนมาสองสามวันสั้นระริกเหมือน
บางครั้งที่เขากำลังจะโมโห

ฉันไม่เชื่อฟัง ยังคงคือ เขาจึงคลายมือที่กำพวงมาลัยอยู่
แล้วลงจากรถมาดึงตัวฉันออกจากพื้นที่แคบๆ หน้าเบาะนั่ง
ซึ่งฉันลงไปหมอบด้วยอาการตัวสั่น เขาใช้กุญแจเปิดประตูรถ
แล้วจับแขนฉันลากออกไป ชุตที่เขาซื้อให้ขาดตรงไหล่ยาว
สองสามเซนติเมตร ในแรงที่กำนั้นฉันรู้สึกว่ามีมือของพ่อ
ผู้พูดน้อยซึ่งฉันอยู่ด้วยมาจนถึงเช้าวันนั้น

บนพื้นลานเหล็กรอยล้อรถยนต์และฉัน กลิ้งยางใหม่
ลอยอยู่ในอากาศ พ่อฉันเงยหน้าขึ้น ใครคนหนึ่งในครอบครัว
ที่เป็นของฉันโดยการบังคับมองลงมาจากหน้าต่างชั้นสาม

เขากลับมาครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น ฉันได้ยินเสียงคน
เคาะประตูและเสียงเขาพูดดังอยู่บนชานบันได ฉันยกโทษให้
เขาทันที หยิบกระเปาะด้วยหัวใจลิงโลด แต่พ่อฉันไปถึงประตู
เสียงฝีเท้าก็ลงไปถึงปลายบันไดแล้ว น้องสาวของฉันถือกล่อง
ไอศกรีมรสวานิลลา รสโปรดของฉัน เขามาเพราะไอศกรีม
ไม่ได้มาพาฉันกลับไปด้วย คนอื่นๆ กินไอศกรีมกัน ในบ่าย
วันนั้นของเดือนสิงหาคม ปี 1975

ตอนค่ำพวกพี่ผู้ชายกลับเข้าบ้าน คนหนึ่งผิวปาก
 ทักทายฉัน ส่วนอีกคนไม่สังเกตเห็นฉันด้วยซ้ำ พวกเขาถลัน
 เข้าไปในครัว เอาศอกกระทบกันเพื่อแย่งที่นั่ง ผู้เป็นแม่กำลัง
 ยกอาหารมาวางบนโต๊ะ ขอสอกระเด็นระหว่างตักอาหารใส่จาน
 ในมุมที่ฉันนั่งนั้นได้แต่ลุกขึ้นยู่ๆ หนึ่งลุก ราวด้วยเครื่องปรุง
 เล็กน้อย ใส้ลุกขึ้นเป็นสีขาวๆ ของขนมปังเก่าแช่น้ำ กับ
 ก้อนเนื้อหรือมแฮม เรากินลุกขึ้นใส่ขนมปัง และขนมปังจิ้ม
 ซอสเพื่อให้อืดท้อง อีกสองสามวันฉันจะรู้จักแย่งอาหารและ
 จดจ่ออยู่กับอาหารในจานเพื่อปกป้องมันจากการจู่โจมทาง
 อากาศของส้อม แต่วันนั้นฉันสูญเสียอาหารอันน้อยนิดที่มี
 ของผู้เป็นแม่เต็มให้กับส่วนเล็กๆ ที่ฉันได้

กว่าที่พ่อแม่คนแรกของฉันจะนึกขึ้นได้ว่าในบ้านไม่มี
 เตียงให้ฉันนอนก็เมื่อหลังอาหารค่ำ

“คืนนี้แแกนนอนกับน้องไปก่อน เพราะยังงี้ก็ตัวพอม
 ด้วยกันทั้งคู่” ผู้เป็นพ่อพูด “ไว้พรุ่งนี้ค่อยว่ากัน”

“เราต้องนอนคนละทางนะ ถึงจะนอนสองคนได้”
 อาเดรียนาอธิบาย “หัวคนหนึ่งอยู่ใกล้ตีนคนหนึ่ง แต่เราจะล้าง
 ตีนก่อน” เธอบอกให้ฉันสบายใจ

เราแช่เท้าในกะละมังเดียวกัน เธอพยายามล้างคราบสกปรกตรงซอกนิ้วอยู่นาน

“ดูสิ น้ำดำปี้เลย” เธอหัวเราะ “ตีนฉันทันนะ ของพีสะอาดอยู่แล้ว”

เธอหาหมอนให้ฉัน จากนั้นเราก็ก้าวไปในห้องนอนโดยไม่เปิดไฟ พีๆ ผู้ชายหายใจเหมือนคนหลับ กลิ่นเหม็นของวัยรุ่นแรงมาก เรากระซิบกระซาบกันและนอนลงคนละทางที่นอนไม้เส้นแคะซึ่งนุ่มนวลและเสียวรูปทรงเพราะใช้มานานยุบยวบลงตรงกลาง ส่งกลิ่นฉุนของฉี่ที่เอบอบมันอยู่ เป็นกลิ่นที่ฉันไม่ชินและรู้สึกขยะแขยง ยุงบินวนหาเลือด ฉันอยากห่มผ้าให้มิดชิด แต่อาเดรียนาละเมอตั้งไปอีกทาง

จู่ๆ เธอก็สะดุ้ง คงฝันว่าจะตกเตียง ฉันจับเท้าข้างหนึ่งของเธอขยับเบาๆ แล้วเอาแก้มอิงฝ่าเท้าที่เพิ่งล้างสบู่ไหลแก้มฉันแนบผิวสากๆ นั้นแทบทั้งคืนตามการเคลื่อนไหวของขาเธอ นิ้วฉันสัมผัสกับปลายเล็บฉีกขาดของเธอ มีกรรไกรตัดเล็บอยู่ในกระเป๋าเดินทางของฉัน พรุ่งนี้เช้าฉันให้เธอใช้ได้

เสี้ยวจันทร์ลอยมาตรงหน้าต่างซึ่งเปิดอยู่แล้วเลยผ่านไปเหลือดวงดาวเป็นทางยาวกับโชคเล็กน้อยที่ท้องฟ้าตรงนั้น ไร่บ้านเรื่อนบดบัง

ผู้เป็นพ่อบอกว่า ไร่พรุ่งนี้ค้อยกว่ากัน แต่แล้วก็ลืม ฉันกับอาเดรียนาไม่ได้ทวงถาม แต่ละคืนเธอให้ฉันยืมฝ่าเท้ามาแนบแก้ม ฉันไม่มีอะไรอย่างอื่นในความมืดที่แออัดด้วยลมหายใจนั้น

ไออุ่นเปียกๆ แผ่มาได้ชี้โครงและสะโพกฉัน ฉันลุก
 พรุดขึ้น เอามือแตะตรงหว่างขา มันแห้ง อาเดรียนาขยับตัว
 ในความมืดแต่ไม่ลุกขึ้น เธอขดตัวอยู่ในมุมหนึ่งและหลับต่อ
 หรืออาจไม่ได้ตื่นเลย เหมือนชินเสียแล้ว ครู่ต่อมาฉันก็นอน
 ลงด้วยเหมือนกัน หดตัวให้เล็กที่สุดเท่าที่จะเล็กได้ เราคือ
 ร่างสองร่างล้อมรอบความเปียกชื้น

กลิ่นค่อยๆ ระเหยไป ฉุนบ้างนานๆ ครั้ง จวนรุ่งสาง
 พี่ผู้ชายคนหนึ่ง แต่ฉันไม่รู้ว่าเป็นใคร ขยับตัวเป็นจังหวะเร็ว
 ขึ้นเรื่อย ๆ พร้อมกับร้องคราง นานสองสามนาที

ตอนเช้า อาเดรียนารู้สึกตัวตื่น แล้วก็นั่งอยู่อย่างนั้น
 ศีรษะหนุนหมอน ลืมตา ต่อมาเธอมองหน้าฉันแวบหนึ่งโดย
 ไม่พูดอะไร ผู้เป็นแม่อุ้มน้องเข้ามาเรียกเธอแล้วก็สูดดม
 อากาศ

“ฉีราดอีกแล้ว ดีจริงๆ ทำขายหน้าเขาทันทีเลย”

“หนูเปล่าล่ะ” อาเดรียนาตอบพร้อมกับหันหน้าเข้าหา
 ผาผนัง

“ยะ คงเป็นพี่สาวแกสินะ เขาได้รับการอบรมมาดีขนาด
 นั้น เร็วเข้า สายแล้ว” จากนั้นก็พากันเข้าไปในครัว

ฉันไม่พร้อมจะตามทั้งคู่ไป และหลังจากนั้นก็ทำอะไรไม่ถูก ฉันยืนอยู่อย่างนั้น แม้แต่ห้องน้ำก็ไม่กล้าเข้า พี่ชายคนหนึ่งลุกขึ้นนั่งถ่างขาบนเตียง มือหนึ่งลูบค้ำอกแงงในโป่งๆ พลาจอ้าปากหาว พอเขาสังเกตเห็นฉันอยู่ในห้อง เขาก็ขมวดคิ้วพินิจพิจารณาฉัน เขาหยุดมองตรงหน้าอกฉันซึ่งมีแต่เสื้อกล้ามปกคลุมแทนชุดนอนเพราะอากาศร้อน ฉันเอามือกอดอกทันที บังสิ่งเกะกะที่เพิ่งโตขึ้น ขณะที่เหงื่อผุดได้รักแล้ว

“แกนอนที่นี่หรือ” เขาถามด้วยเสียงของผู้ชายที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว

ฉันตอบว่าใช่อย่างชัดเจน เขายังคงพินิจพิจารณาฉันอย่างไม่อภัย

“อายุสิบห้าใช่ไหม”

“ไม่ใช่ ยังไม่ถึงสิบสี่”

“แต่แกดูเหมือนคนอายุสิบห้า หรือมากกว่านั้นอีก โตรีวนะ” เขาพูดปิดท้าย

“แล้วพี่อายุเท่าไร” ฉันถามตามมารยาท

“เกือบสิบแปด ฉันเป็นพี่คนโต ทำงานแล้ว แต่วันนี้ไม่ต้องไป”

“ทำไมล่ะ”

“วันนี้นายไม่มีอะไรให้ทำ ถ้ามีเขาถึงจะเรียก”

“พี่ทำงานอะไร”

“รับจ้างทั่วไป”

“แล้วโรงเรียนล่ะ”

“โอ๊ย โรงเรียนนะเธอ ออกตั้งแต่ตอนอยู่ ม.2 แล้ว เพราะยังงี้ก็คงสอบตก”

ฉันเห็นกล้ามเนื้อซึ่งเกิดจากการทำงาน ใหญ่แข็งแรง ฝอยขนสีน้ำตาลเข้มขึ้นตามลำตัวเกรียมแดดและบนใบหน้า เขาเองก็คงโตเร็วเหมือนกัน เมื่อเขาบิดขี้เกียจฉันได้กลิ่น ผู้ใหญ่ แต่ไม่น่ารังเกียจ ผลเป็นลายกำขี้ปลาประดับขม ด้านซ้ายของเขา คงเป็นแผลเก่าที่เย็บไม่เรียบร้อย

เราไม่คุยอะไรกันต่อ เขามองตัวฉันอีก นานๆ ทีก็เอามือจดอวัยวะเพศให้มันอยู่ในตำแหน่งที่เกะกะน้อยลง ฉันอยากไปแต่งตัว แต่เมื่อวานฉันไม่ได้รื้อของออกจากกระเป๋า และตอนนี้มันก็ยังวางอยู่ตรงโน้น ฉันต้องเดินหันหลังให้เขา สามสี่ก้าวเพื่อไปหยิบมัน ฉันรอให้เกิดอะไรขึ้นสักอย่าง เขาค่อยๆ เลื่อนสายตาจากสะโพกของฉันซึ่งมีผ้าฝ้ายสีขาวคลุมไว้ ลงไปยังขาเปลือยเปล่าและเท้าซึ่งเกร็ง ฉันคงไม่หันไปไหน

ผู้เป็นแม่มาบอกให้เขารีบลุก บ้านข้างๆ ต้องการคนช่วยงานอะไรสักอย่างในไร่ และจะให้มะเขือเทศสุกสำหรับทำซอสสองสามลิ้งเป็นค่าตอบแทน

“ส่วนแก่ไปเอานมกับน้อง ถ้าอยากจะกินอาหารเช้า” เธอสั่งฉันโดยพยายามพูดให้นุ่มนวลขึ้น แต่ตอนท้ายประโยคก็กลับมาเหมือนเดิม

ในอีกห้องหนึ่ง เด็กน้อยคลานมาจนถึงกระเปาะรองเท้าของฉัน เขาหยิบออกไปวางกระจายรอบๆ ตัว แล้วกัดข้างหนึ่ง ทำปากเหมือนขม อาเดรียนาเค็ดถั่วแขกที่จะกินเป็นอาหารกลางวันเสร็จเรียบร้อยแล้ว เธออยู่ในท่าคุกเข่าบนเก้าอี้

ตัวยันโต๊ะในครัว

“ดูสิ แก่ทั้งส่วนดี ๆ ไปหมด” เสียงดุดังมาถึงหูเธออย่าง
ทันท่วงที

เธอไม่สนใจ

“พี่ไปล้างหน้าล้างตาสิ เราจะได้ไปชื้อนมกัน ฉันทิว”
เธอบอกฉัน

ฉันใช้ห้องน้ำเป็นคนสุดท้าย พวกผู้ชายทำน้ำกระเด็นใส่
พื้นแล้วก็ย้ายไป รอยรองเท่ากับรอยเท้าเปล่าทับซ้อนกัน ฉัน
ไม่เคยเห็นพื้นกระเบื้องที่บ้านฉันมีสภาพแบบนั้นเลย ฉันลื่น
แต่ไม่เจ็บ ลื่นแบบนักเต้นบัลเลต์ พอถึงฤดูใบไม้ร่วงฉันคง
“ไม่”ได้ไปเรียนบัลเลต์ต่อแน่ ๆ ว่ายน้าก็เหมือนกัน